

JAG MÅR BRA

AF ANJA HITZ,
FORFATTER

Jeg hed Lukas.

Jeg var 11 år.

Jeg gik på Nørre Skole og var lige rykket op på U12-holdet i fodbold.

Jeg havde to søskende, og jeg var den ældste.

Lukas findes ikke. I øjeblikket. Eller. Det gør hyleondt, hvis jeg får et spark over skinnebenet. Min krop findes. Men jeg er en anden nu.

Det hele begyndte den fredag aften, hvor strømmen gik i huset. Klok, så var der mørkt. Og helt stille. Indtil min familie og jeg begyndte at løbe rundt og tænde stearinlys og finde lommelygter og solcellelamper. Mor rodede med sikrings-skabet, indtil far sagde: "Se, alle de andre huse er også mørke." De prøvede at ringe rundt. Men alting var dødt. Telefoner, internet, radio, fjernsyn, alting.

Først var det hyggeligt. Lidt ligesom nytårsaften, når man mødes med frostånde i mørket på vejen og tænder raketter. Lørdag begyndte de voksne at virke bekymrede. Ingen vidste, hvor længe det ville vare. Alle supermarkeder havde totalt udsolgt af grillkul, fordi folk var nødt til at gøre noget med alt det kød, de havde i deres slukkede frydere.

Strømmen kom ikke tilbage før søndag eftermiddag. Det var ikke kun vores by, der var ramt. Da vi endelig fik nyheder, blev der sagt ting som "cyberangreb" og "den største trussel mod den civiliserede verden" og "vi har endnu ikke det fulde overblik". Det var heller ikke kun Danmark, det var gået ud over, men store dele af Nordeuropa.

Så blev det mandag, vi kom i skole igen, og det var vildt, hvor hurtigt alting var blevet normalt. Men så.

"Lukas? Du er ikke på klasselisten," sagde min lærer og så forvirret ud. "Det skal vi lige have styr på det her."

Efter skole fulgtes jeg som sædvanlig med de andre ned til stadion. Træneren trak mig til side, inden vi skulle begynde. "Lukas, jeg kan ikke se, at dine forældre har betalt for sæsonen," sagde han. "Faktisk kan jeg ikke se, at du nogensinde har været medlem af klubben. Det skal vi lige have løst, inden du fortsætter."

Min mor var på netbank i timevis den aften. Hun var sikker på, at de havde betalt, men det så ikke sådan ud. Far og mor grinede lidt af det hele. "Det er da for mystisk det her, hvad sker der?" sagde de til hinanden.

Et par dage senere vågnede jeg med ørepine. Far kørte mig til lægehuset inden arbejde. Så sad sekretæren der foran sin computer og sagde: "Jeg har intet på det personnummer. Ingenting overhovedet."

Far tog det meget pænt i begyndelsen, men han blev mere og mere stram. "Men for pokker, Lukas har været her masser af gange med de ører. Han er ørebarn!"

Sekretæren skrev og tastede og bed i enden af sin kuglepen. Hun kunne finde min mor og min far på sin computer, min lillesøster og min lillebror. Men ikke mig.

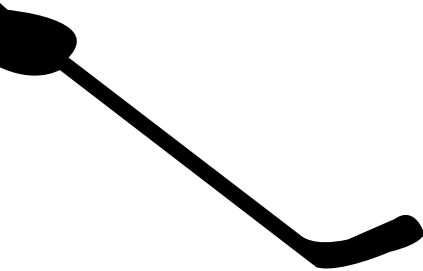
"Ifølge computeren har du desværre ikke en søn ved navn Lukas," sagde sekretæren og kiggede beklagende på far. "Emma og Villads, men ikke Lukas."

Far trak af sted med mig, helt rød i ansigtet.

"Fingeraftryk!" sagde far til mor samme aften. "Lukas fik taget fingeraftryk, da han skulle have pas inden vores tur til USA."

Det var egentlig godt tænkt, men han kunne jo heller ikke regne ud, hvad der ville ske.

Næste dag tog han mig med hen på et kontor, der hed Borgerservice. Deres computere kunne heller ikke finde mig. Far halede mig ud gennem svingdøren, og så kørte vi direkte over til politistationen.

Politimanden i den lyseblå skjorte gentog det samme. En 11-årig dreng ved navn Lukas Mølstrand fandtes ikke.

"Men beviset er jo her!" sagde far og klaskede mit pas i skranken.

Manden tog passet op mellem hænderne, kiggede grundigt på det. "Computerens data er beviset," sagde han med et skævt smil. "Papir kan altid forfalskes."

Far skulle lige til at hidse sig op, men så sagde manden: "Nu undersøger vi det her, stille og roligt, tag en kop kaffe imens."

Så fik jeg taget nogle nye fingeraftryk, og de satte deres computer i gang med at matche. Far drak kaffe, og jeg tappede kildevand fra en automat. Jeg stod og fulgte boblerne, der bevægede sig opad, hver gang jeg trykkede på knappen. De steg op som bittesmå balloner med helium, men når de nåede vandoverfladen, blev de *blouuub* til ingenting.

Manden i den lyseblå skjorte kom ud og sagde, at der ikke var noget match indenlands. Nu ville de udvide søgningen. Far drak mere kaffe, jeg var ude at tisse to gange. Så vendte manden tilbage med en kvinde. Mandens skæve smil var væk, begge havde stenansigter.

De ledte far og mig ind i et rum, pegede på to stole, lukkede døren. Jeg havde aldrig set så alvorlige voksne før. Så fortalte de os, at der havde været et match. Pyh, nåede jeg at tænke. Men kvinden fortsatte, mens hun stirrede på far. Det havde vist sig, at jeg var en 11-årig dreng fra Umeå i Nordsverige.

"Hvad er det for en syg spøg?" sagde far og lagde armen om min skulder.

Mandens stol hvinede, da han rejste sig. "Vi må bede dig om at slippe drengen." Han lagde sin hånd på pistolhylsteret uden at trække. "Forlåt," sagde han til mig, på noget der vist skulle lyde som svensk. "Nu hitter vi din pappa og mamma ..."

"Men det er jo vanvid," sagde min far. "Det må jo være det

cyberangreb, der har smadret jeres systemer!"

"Vi må bede dig om at dæmpe dig," sagde manden. Kvinden trykkede på en knap og bad om forstærkning. Få sekunder senere stod der to store mænd i døren.

"Okay, okay," sagde far og fulgte med. "Vi skal nok løse det, Lukas, det lover jeg," var det sidste, jeg hørte ham sige. Ingen har kaldt mig Lukas siden da.

Jag heter Pelle nu. Pelle Andersson. Det var det, computeren sagde. Det var det, mine fingeraftryk viste. Og så er det åbenbart svært at overbevise nogen om, at det ikke er helt rigtigt. Tid tager det også.

Umeå minder meget om min gamle by. Der er bare koldere om vinteren, mere skov i nærheden, og så er der en færge til Finland. Jeg har været på flere ture derover sammen med den familie, jeg bor hos, indtil der kommer styr på det hele. Jeg har en storebror her, og det er faktisk ret fedt at prøve at være den lille. Mine nye forældre var også overraskede over at få en ekstra søn, da politen kom med mig. Men de tog godt imod mig. "Vänta och se," siger pappa. "Allt kommer att ordna sig, Pelle. Det tar bara lite tid." Men faktisk har det taget så længe nu, at jeg indimellem bliver i tvivl. Måske har jeg i virkeligheden altid været et forbyttet barn? Det har man hørt om før.

De spiller ikke så meget fodbold her, de spiller ishockey. Det har vist sig, at jeg er ret god til ishockey. Jeg er lige været med til match igen. Vi vandt. Det kom hurtigt, det med at prata svenska. Men jeg skal øve mig i at skrive det.

Jag heter Pelle.

Jag är 12 år gammal nu.

Hagaskolan är min skola.

Jag saknar min danska familj, men jag mår också bra här. Alla är snälla. Jag har ett stort rum och tre medaljer från ishockey.

